

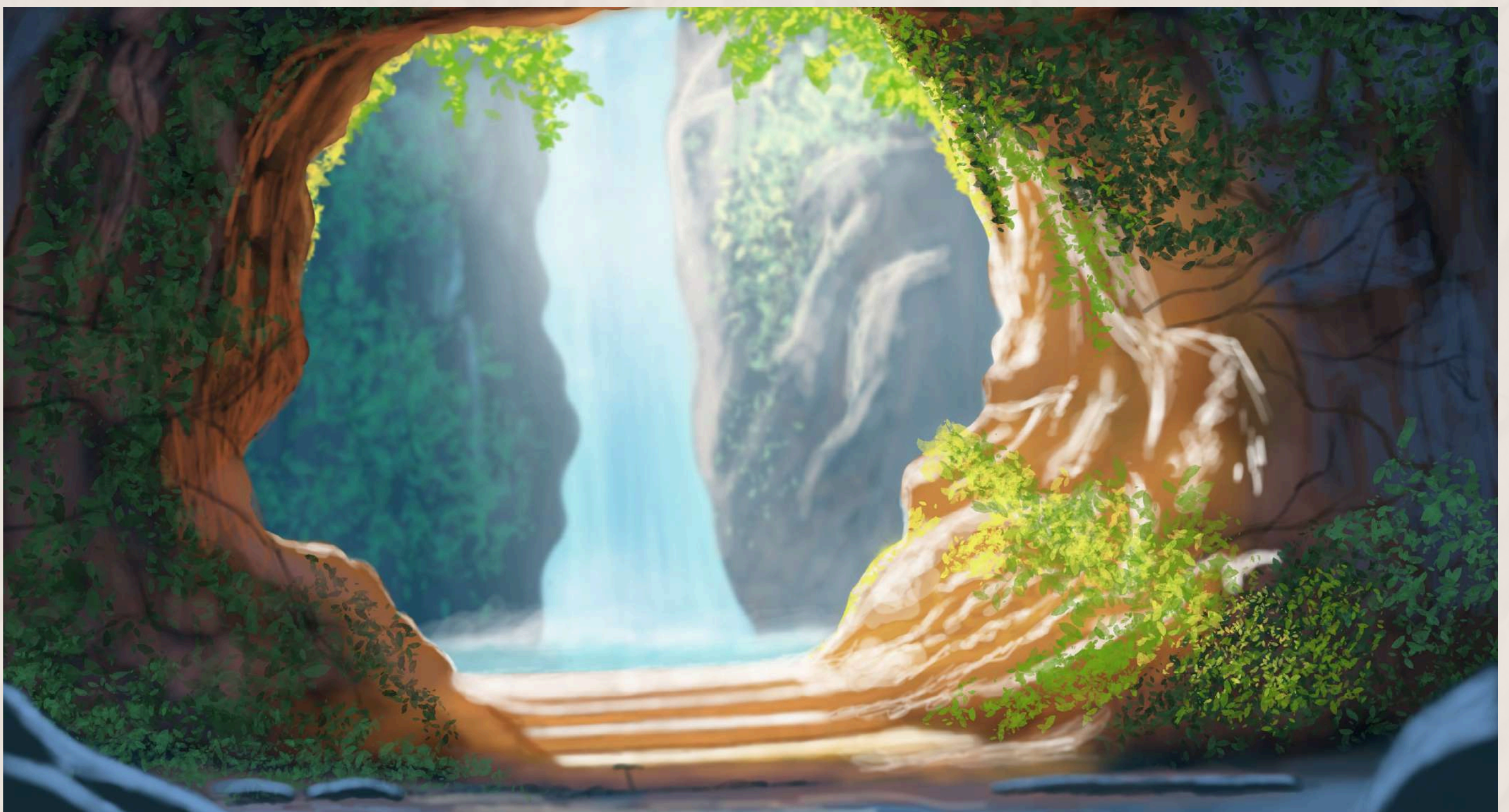

De Ronde Tafel Krant

Waar kunst, licht en ritme samenkomen

Jaargang 1 – Nummer 8 – September 2026

Waterval met grot

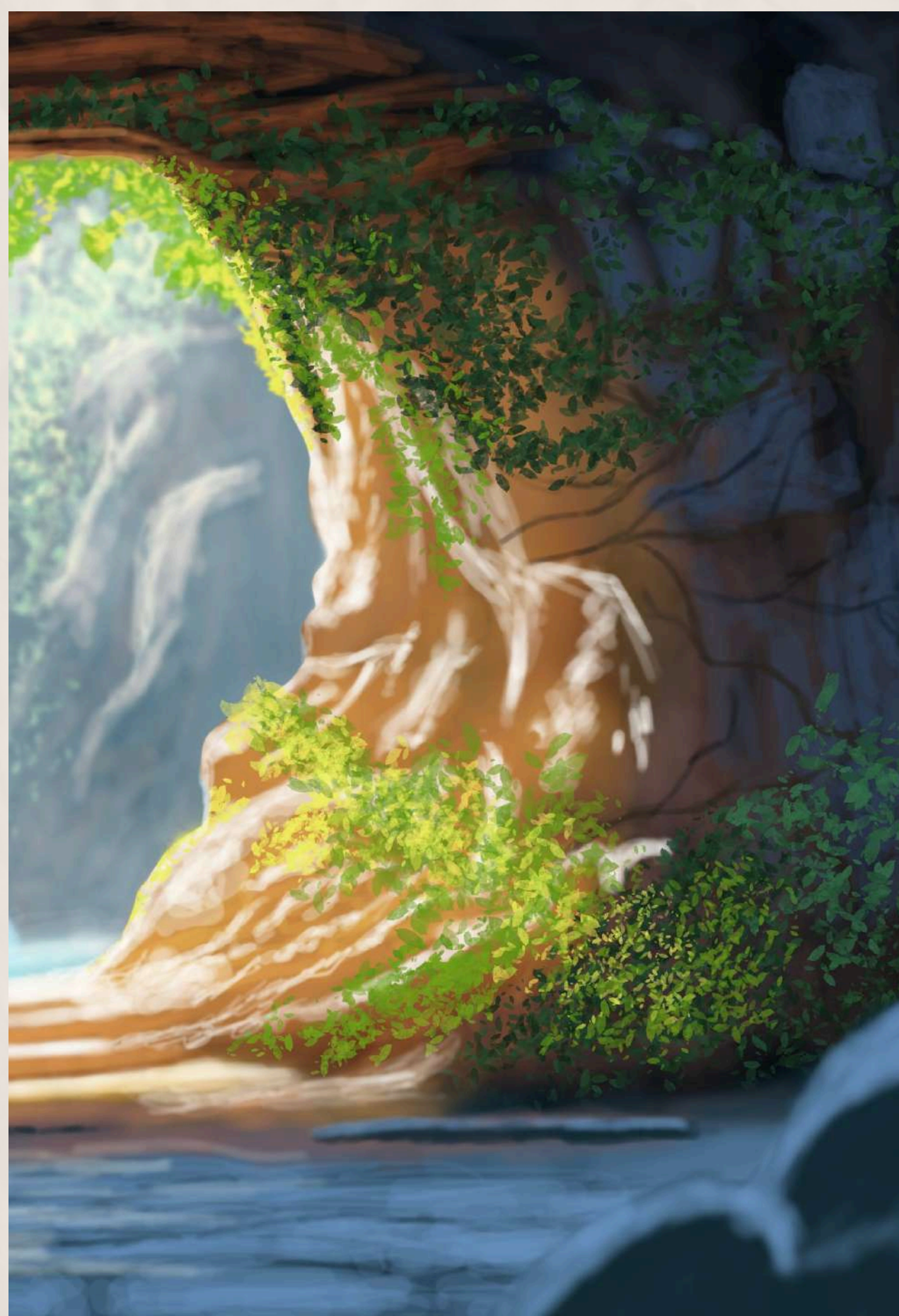
In deze Procreate schets wilde ik een plek vangen waar stilte en licht elkaar ontmoeten. De grot vormt een warme en beschutte ruimte. Opgebouwd uit zachte okertinten en groene ranken die langs de rotswand fluisteren. Door de opening stroomt helder daglicht naar binnen waar de waterval tussen groene kliffen valt. Een verticale beweging die de rust van de grot doorbreekt

Voorwoord

September schuift als een stille gast aan bij De Ronde Tafel Krant. De zomer gloeit nog even na in de randen van de dagen, maar in het licht zit al een nieuwe helderheid. Een belofte van ritme, van terugkeren en van opnieuw beginnen. Het is precies in die overgang van dat zachte kantelpunt tussen twee seizoenen dat in deze editie van de Ronde Tafel Krant haar plaats vindt.

In deze editie van september bewegen we mee met dat gevoel van de voorsprong van de aanstaande herfst. De verhalen zijn warm, maar niet traag. Fris, maar niet gehaast. De verhalen blikken vooruit zonder de zomer achter zich te sluiten. Je zult merken dat de rubrieken dit keer een iets diepere adem hebben. Ruimte voor reflectie, voor kleine ontdekkingen en voor het nieuws dat niet schreeuwt maar fluistert.

Laat deze editie je meenemen in het gevoel van september. Een lichte spanning, een rustige energie en een uitnodiging om weer te beginnen.

In deze editie

Voorwoord
Aan de Ronde Tafel
Kunstwerk Uitgelicht
Kunst uit de Oude Doos
Slotartikel
Dankwoord

Aan de Ronde Tafel

Mediterraan Zeegezicht

Aan de ronde tafel waar beelden langzaam openvouwen en gedachten in zachte cirkels bewegen ligt deze maand een detail uit het kunstwerk Mediterraan zeegezicht voor ons. Niet het hele panorama, maar één fragment. Dat is precies genoeg om de sfeer te laten ademen zonder haar te dwingen.

Het oog valt eerst op de terracottapotten. Warm van kleur en gedragen door het mediterrane licht. De bloei van de roze bloemen die uit de ene pot valt lijkt niet alleen een plant maar een kleine beweging. Een zachte neerwaartse stroom die het witte terras nuance geeft. De andere pot met haar groene blad staat als een stille tegenhanger. Een rustpunt dat het geheel verankert.

Daarachter rijst de slanke boom op met zijn roze bloesem die een schaduw werpt tegen de witte muur. Die schaduw is geen donkere schaduw, maar een fluistering. Een lichte verschuiving in de toon die het beeld diepte geeft. Het is precies zo'n detail dat aan de ronde tafel tot leven komt. Een nuance die je pas ziet wanneer je even blijft zitten.

En dan bijna als een ademhaling achter het geheel opent de zee zich. Diepe blauwtinten, helder en kalm en met rotsformaties die als stille wachters uit het water rijzen. De rotsen staan niet centraal, maar de rotsen dragen de horizon. Een zachte belofte van ruimte en stilte. In dit detail wordt zichtbaar hoe het kunstwerk niet probeert te imponeren, maar ook om te vertragen. Het kunstwerk nodigt uit tot kijken in lagen. Van pot naar bloem, van schaduw naar zee en van kleur naar rust.

Kunstwerk Uitgelicht

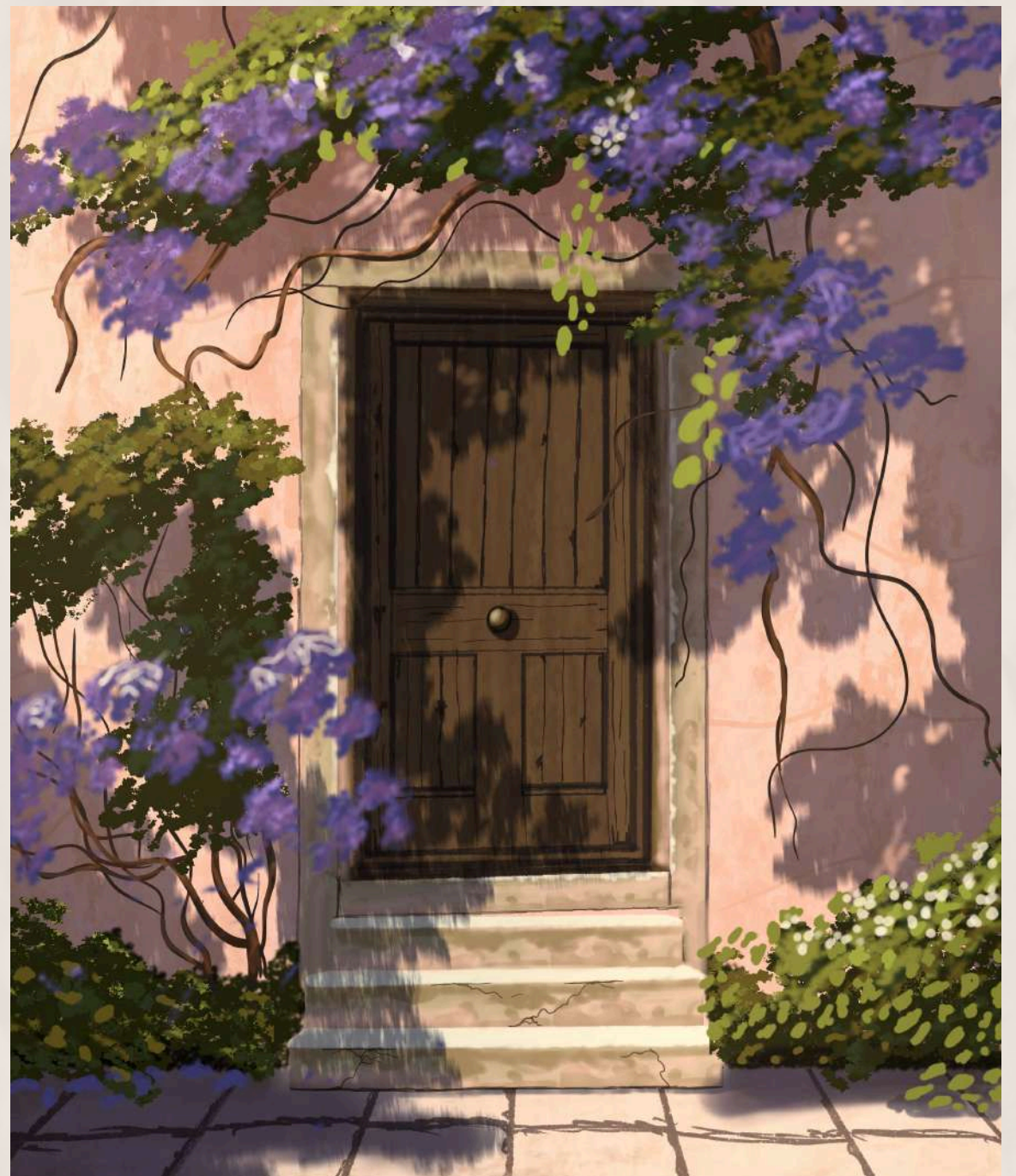
Kleurrijke Bloemengevel

Er zijn van die momenten waarop een gevel niet langer slechts een grens vormt tussen binnen en buiten, maar verandert in een ademend en lichtgevend doek. Het kunstwerk Kleurrijke Bloemengevel is precies zo'n moment. Een stille ontmoeting tussen architectuur en natuur waarin kleur, licht en textuur elkaar zachtjes optillen.

In dit kunstwerk staat de gevel niet centraal als muur, maar als drager van leven. De bloemen in hun volle variatie van paars, roze, groen en zonlicht vormen ze een soort natuurlijke sluier. Ze hangen niet alleen vóór de deur, maar ze lijken ook de ruimte te omarmen alsof de natuur even heeft besloten om het menselijke bouwwerk te koesteren.

Het licht speelt een hoofdrol. Het valt gefilterd door het bladerdak, breekt in zachte schaduwen over de stenen treden en geeft de roze wand een warme en mediterrane gloed.

De kleuren zijn niet luid, maar rijk. Ze nodigen uit tot kijken en tot blijven hangen. De paarse bloemen vormen een melodie boven de deur en de groene bladeren een ritme dat de compositie draagt. Samen creëren ze het zachte ritme dat je als kijker bijna voelt in je ademhaling.

Kunst uit de Oude Doos

De Boomhut (september 2024)

Er zijn van die beelden zodra je ze opnieuw opent meteen een zachte rilling van herkenning door je heen laten gaan. Het kunstwerk De Boomhut is voor mij precies zo'n kunstwerk. Een kleine wereld op zichzelf hoog tussen de takken waar stilte en avontuur elkaar ontmoeten. Toen ik dit kunstwerk destijds in Procreate maakte voelde het alsof ik een herinnering schilderde die ik nog niet eerder had beleefd.

Ik begon met de stam. Niet als een boom, maar als een fundament. Een soort van oude vriend die al generaties lang op dezelfde plek staat. De mistige omgeving ontstond bijna vanzelf. Zachte lagen uitgeveegd tot de lucht een soort fluisterende achtergrond werd. De boomhut zelf bouwde ik plank voor plank alsof ik hem echt aan het timmeren was. Het dak kreeg die steile hoek omdat ik wilde dat het huisje een beetje eigenwijs omhoog wees alsof het zich uitstrekt naar het licht. De warme gloed uit de ramen was een bewuste keuze. Ik wilde dat de kijker meteen voelt: hier woont iemand, of hier wordt in ieder geval geleefd. Het is geen verlaten hut, maar een plek waar verhalen worden geschreven en waar lampen worden aangestoken terwijl buiten de avond valt.

Wat dit kunstwerk voor mij zo bijzonder maakt is de overgang van dag naar nacht. Dat zachte gouden licht dat door de mist heen breekt geeft de boomhut een soort tijdloosheid. Alsof je niet precies weet of je aan het begin of einde van de dag staat. Die vaagheid vind ik mooi en het laat ruimte vrij voor de kijker om zelf te bepalen wanneer dit moment plaatsvindt. De ladder die naar het huisje gaat is misschien wel het meest symbolische element. Het is een uitnodiging.

In Kunstwerk uit de oude doos plaats ik altijd kunstwerken die een soort innerlijke weerkaatsing hebben. De Boomhut is zo'n weerkaatsing. Het herinnert mij aan het plezier van tekenen in Procreate, aan het zoeken naar licht en diepte en van het creëren van plekken die niet bestaan maar toch aanvoelen alsof je er ooit bent geweest. Het is een kunstwerk dat niet schreeuwt, maar fluistert. En soms zijn dat de beelden die het langst blijven hangen.

De Ronde Tafel Krant

Een zacht einde aan een intuïtieve beginfase

Na het verschijnen van de openingseditie van De Ronde Tafel Krant op 10 mei valt het doek voor de ronde tafel krant. De krant verschijnt nu voor het laatst en sluit hiermee een hoofdstuk af. De krant was een verzameling kunstwerken die het gevoel van een seizoen droegen, maar nog geen eigen verhaal. Een zacht ritme, maar geen lijn die doorliep.

De Ronde Tafel Krant begon niet als concept, maar als een fluistering. Het idee ontstond op het moment dat het kunstwerk van de ronde tafel bij het raam werd gemaakt met de tablet en tekenpen die op het tafelblad lagen, het licht dat viel en de herkenning die op dat moment ontstond. Zo ontstond de naam. Zo ontstond de krant. Niet bedacht, maar gevonden. Het bestaan van de krant was kort, maar nooit gehaast. De eerste ontwerpen waren zoekend, intuïtief en nog niet volledig in balans. De rubrieken vormden zich langzaam en als kamers die zich één voor één lieten zien. Eind mei ontstond een nieuw ontwerp met meer lijnen, meer ruimte en meer rust. Het was een periode waarin de krant zichzelf leerde kennen. Een fase die voelde als een begin dat al klopte en niet als een begin dat nog moest groeien.

De openingseditie was het eerste licht. Maar de twee seizoen-edities waren de echte mijlpalen. Het ritme van de krant viel samen met het ritme van het jaar. Een zacht ritme dat in elke nieuwe editie voelbaar bleef.

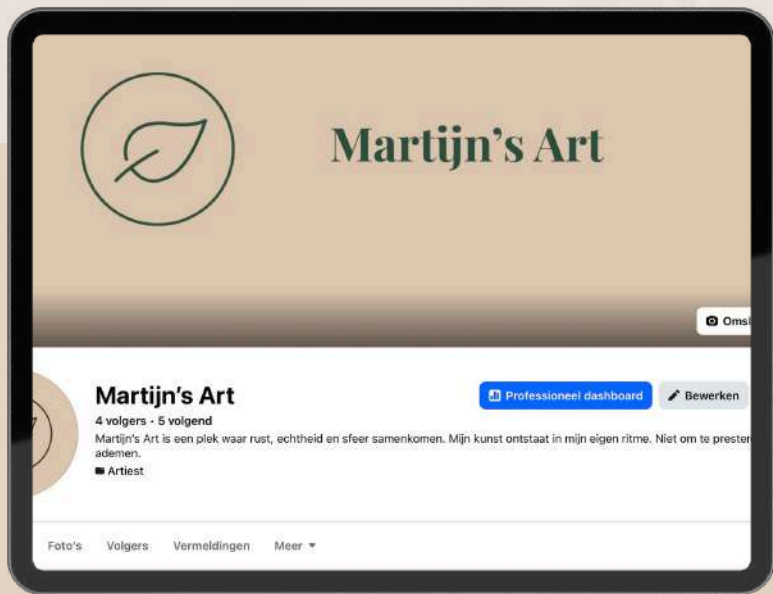
Juist omdat de krant nog jong was, droeg ze een frisse kwetsbaarheid. De kracht zat in de eenvoud. Niet kaal, maar gelaagd. Niet luid, maar helder. Elke editie was een kleine stap vooruit en een nieuw inzicht. Een verfijning van de stijl en een organische groei die nooit haast kende. Martijn's Art kijkt terug met zachte trots. De krant was nooit commercieel en nooit opgejaagd. De krant groeide zoals kunst hoort te groeien. Langzaam, eerlijk en intuïtief.

Het korte bestaan van De Ronde Tafel Krant heeft een stevig fundament gelegd. Er was ruimte voor nieuwe rubrieken, seizoenaccenten en misschien zelfs een Mini-Kunstetalage-special. Maar die fase kwam niet tot volle bloei. De rubriek miste nog visie en eenheid. Toch blijft De Ronde Tafel krant voortbestaan. Niet als actieve krant, maar als een archief. Als een stille kamer binnen Martijn's Art. Als een herinnering aan een begin dat precies groot genoeg was.

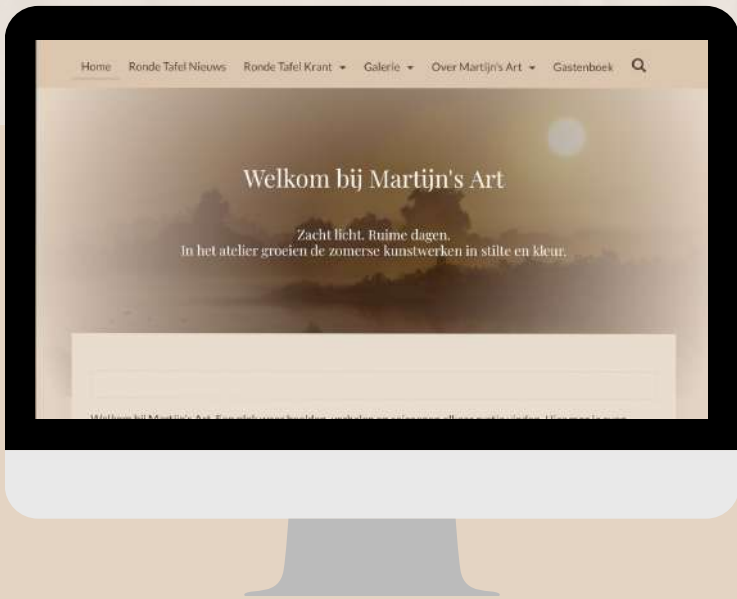
Online verder lezen

Volg Martijn's Art op Facebook

Volg Martijn's Art op Instagram

Bezoek Martijn's Art website

